

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370646432/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

med et forstenet Udtryk, der kunde gælde for søvnig Træthed, traadte hun ind i Forældrenes Sovekammer for at sige Godaften.

»Hvordan har du moret dig?» spurgte Moderen.

»Udmærket, men jeg er saa træt —«

»Fik du saameget danset?»

»Ja, den hele Aften!»

»Naa, det var jo dejligt! Ja, læg du dig saa bare, saa kan du fortælle rigtigt imorgen.«

Og Margrete gik ind og tog sig nok en Grædetur i Sengen med Ansigtet trykket ned i Hovedpuden, for at Forældrene intet skulde høre, indtil hun ud paa Morgenens faldt i Søvn. Da hun kom ind til Frokost, saa' hun daarlig ud, men fortalte en hel Del om Ballet, Gæsterne, Dansen og Maden, ogsaa om sine Kavalerer, deriblandt Løjtnant Walter. Faderen skændte paa hende, fordi hun havde danset sig syg og naturligvis ingenting kunde bestille Dagen efter en saadan Tumlen rundt. Margrete svarede ikke, bare saa' paa ham.

Og for Fremtiden svarede hun ham aldrig, naar han skændte og gnavede. Hun blev »sær« og maatte høre ilde derfor. Hun gik næsten ikke mere ud, afslog de faa Fornøjelser, der tilbødes hende, sagde nej til næste Aars Balinvitation

hos Onkel Gaul — trods Forældrenes Vrede og uagtet hun ingen Grunde vilde give for sit Afslag — og blev ikke mere bedt dér og heller ikke andetsteds. Hun lagde ingen Vægt paa sit Toilette, overdrev næsten dets Tarvelighed, klagede aldrig over Maden, ønskede intet og arbejdede flittigt, men var indesluttet og uden Smil i Hjemmet. Der var en saadan forbitret Kulde over hende, at Faderen, særligt naar han var ophedet af Formiddagsportvinen, blev fornærmet rasende hver Gang han mødte hendes rolige Blik. Uret havde han forsaavidt ikke i sin Irritation; thi hun baade foragtede og hadede ham grundigt som al hendes Elendes Ophav og Hindring for enhver Forbedring. Hun kunde end ikke holde af sin Moder, fordi denne saa ganske stod under Faderens Pisk og aldrig turde tage Parti imod Hustryranen: hun ynkede blot den gamle Kone.

Hun nød selvplagerisk sin Ulykke, da hun traf Mathilde Rørby, og det gjorde hende ikke mindre skikket til at blive Mathildes Veninde.

Fader og Datter gik opad Alléen tæt ved hinandens Side og med tusende Mile imellem sig.